

มันวางนิ่งอยู่หลังประตูบานนั้น

ภายในตู้เข้ามอวลกลิ่นไม้เก่า กลิ่นดินปืนจาง ๆ และกลิ่นน้ำมันชโลมปืน แสงแดดส่องเข้ามาในห้องทะลุผ่านรูกุญแจเข้าไปในตู้ หากดวงอาทิตย์ทำมุมเหมาะเจาะแสงจะตกกระทบลงบนปืนที่วางอยู่กลางชั้นพอดี

มันเป็นปืนโอเดสซา ลักษณะเหมือนปืนสเตจคินของรัสเซีย

ปืนอัตโนมัติหน้าตาน่าเกลียดกระบอกนี้เคยร่อนเร่ไปตามที่ต่าง ๆ มันออกเดินทางพร้อมกับชาวคอสแซคในลิทัวเนียไปยังไซบีเรีย ถูกเปลี่ยนมือไปมาในแก๊งค์อูร์คาซึ่งมีฐานที่มั่นอยู่ทางไซบีเรียตอนใต้ ต่อมามันกลายเป็นสมบัติของอาทาแมนผู้นำชาวคอสแซคคนหนึ่ง เจ้าตัวถูกตำรวจฆ่าขณะถือปืนโอเดสซาไว้ในมือ หลังจากนั้นมันก็ตกไปอยู่กับผู้อำนวยการเรือนจำนี่ซี ตากิลผู้ชอบสะสมอาวุธ สุดท้ายรูตอล์ฟ อาซาเยฟเจ้าพ่อค้ายาที่รู้จักกันในชื่อ “ดูไป” นำปืนกระบอกนี้เข้ามาในนอร์เวย์ อาซาเยฟผูกขาดการขายไวโอลิน ยาตัวใหม่ในตลาดยาเสพติดของออสโล ก่อนที่เขาจะหายตัวไป

เวลานั้นปืนกระบอกนี้ได้อยู่ที่ออสโล หรือระบุให้ชัดก็คือในบ้านของราเคล ฟอเคอบนถนนโฮลเมนโคลเลน แม้กกาซีนบรรจกระสุนมาคารอพขนาดเก้าคูณสิบแปดมิลลิเมตรได้ยี่สิบนัด สามารถยิงแบบรัวกระสุนด้วยการลั่นไกเพียงครั้งเดียว และตอนนั้นเหลือกระสุนสิบสองนัด

กระสุนสามนัดแรกถูกกลืนใส่แก๊งแอลเบเนียจากคอซอวอ กลุ่มพ่อค้ายาคูปรับ และมีหนึ่งนัดทะลุลงผ่านเนื้อ

สองนัดต่อมาบลิตซีฟกุต ฮันส์เซิน ให้อีหนู่มหัวขโมยผู้เป็นทั้งคนขาย และคนเสฟ เขายักยกเงินและยาของอาซาเยฟ

สามนัดสุดท้ายฟุงปะทะที่หัวกับหน้าอกของแฮร์รี โฮลและทั้งกลืนดินปืน งาม ๆ ไว้ แฮร์รี โฮลถูกยิงระหว่างสืบคดีฆาตกรรมกุต ฮันส์เซิน ทั้งกุต และแฮร์รีถูกยิงในสถานที่เดียวกันคืออาคารเลขที่ 92 ถนนเฮาส์มานส์เกาต

ตำรวจยังไขคดีฮันส์เซินไม่สำเร็จ ส่วนโอเลก ฟอเคอเด็กหนุ่ม ้วยลึบแปดปีที่ถูกจับกุมตอนแรกได้รับการปล่อยตัว เนื่องจากตำรวจไม่พบอาวุธ สังหารและไม่สามารถหาหลักฐานมามัดตัวเขาได้ โอเลกมักสะดุ้งตื่นกลางดึก ทุกคืนพร้อมกับได้ยินเสียงลั่นกระสุน ไม่ใช่ชนิดที่บลิตซีฟกุต แต่เป็นนัดที่ เขายิงใส่แฮร์รี โฮล... ตำรวจผู้เปรียบเสมือนพ่อ...คนที่เคยวาดฝันว่าจะแต่งงาน กับราเคลแม่ของเขา เด็กหนุ่มมองว่าความมิดกลางนี้ถึงป็นในตู้เข้ามุมไกล ๆ หวังว่าเขาจะไม่ต้องพบเห็นมันอีก ไม่ควรมีใครได้เห็นมันอีกเลย ขอให้มัน วางสงบนิ่งอยู่อย่างนั้นชั่ววันรินด์ร์

เขานอนนิ่งอยู่หลังประตูบานนั้น

ในห้องพักฟื้นของโรงพยาบาลที่มีการคุ้มกันแน่นหนา กลิ่นยาและกลิ่น สีคละคลุ้ง เครื่องวัดชีพจรตั้งอยู่ข้างเตียง

อิซาเบลล์ สเกอเย็นสมาชิกสภาฝ่ายสังคมสงเคราะห์แห่งสภาเทศบาลเมือง ออสโล และมิคาเอล เบลล์แมนซึ่งเพิ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการตำรวจ คนใหม่ หวังว่าสองคนนั้นจะไม่มีวันพบเจอเขาอีก

หวังว่าจะไม่มีใครพบเห็นเขาอีกเลย

เขาอยากอยู่ในนิทรอย่างนั้นชั่ววันรินด์ร์

ภาคหนึ่ง

1

ช่วงวันอันยาวนานและอบอุ่นของเดือนกันยายน ตะวันค่อยต่ำลงหลังสันเขา อุลเลอร์น แสงสว่างสาดส่องออสโลพอร์ตมองคล้ายแผ่นโลหะหลอมละลาย ต่ำลงไปเบื้องล่างต้นไม้ผลัดใบเปลี่ยนเป็นสีแดงจัด แสงสุดท้ายทอดยาวเหนือ บริเวณนอกเขตเมืองและแฟลตหลังเตี้ย บ่งบอกถึงชีวิตอันเรียบง่ายในออสโล ขณะเดียวกันก็มีห้องเพนต์เฮาส์สุดหรูรวมอยู่ด้วย นอร์เวย์กลายเป็นหนึ่งใน ประเทศที่ร่ำรวยที่สุดในโลกจากการผลิตและส่งออกน้ำมัน แสงสาดส่องไปถึง ย่านล้อมโชมของเมืองเล็ก ๆ บนยอดเนินสเต็นสปาร์เคิน ที่นั่นมีผู้เสพยา เกินขนาดมากกว่าเมืองใหญ่ในยุโรปถึงแปดเท่า แสงยามเย็นอาบไปทั่วสวนที่มี แทรมโพลีลีมล้อมตาข่ายสำหรับให้เด็ก ๆ ขึ้นไปกระโดดได้ครั้งละไม่เกินสามคน และผืนป่าที่โอบล้อมออสโลไว้ครึ่งหนึ่ง

ตอนเริ่มต้นวันอากาศหนาวเย็น ตะวันทอแสงเจิดจ้า ก่อนที่อุณหภูมิจะ เพิ่มขึ้น ห้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม บรรยากาศเช่นนี้ทำให้ช่วงเดือน กันยายนวิเศษสุดในรอบปี ละแวกบ้านเรือนตามเนินเขาซึ่งทอดลงสู่ทะเลสาบ มาริตต์ลอบอวลด้วยกลิ่นต้นแอปเปิลและไม้สนสปรูซ

อาร์แลนด์ เวนเนสลาใกล้จะถึงยอดเนินลูกสุดท้ายแล้ว เขารู้สึกปวด กล้ามเนื้อเพราะกรดแล็กติก แต่สองเท้ายังปั่นจักรยานไปข้างหน้าด้วยท่าที่ ถูกต้อง นี่เป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะเวลาเหนื่อยมาก ๆ และสมองสั่งให้ เปลี่ยนท่า ตอนนั้นเขารู้สึกว่าโครงแข็งแรงของจักรยานกำลังรับแรงกระแทก ความเร็วเพิ่มขึ้นเมื่อเปลี่ยนเป็นเกียร์ต่ำแล้วโหยงตัวขึ้นยืน เขาพยายามรักษา จังหวะให้อยู่ที่เกาสิบริบรอบต่อนาที เมื่อเหลือบดูชีพจรบนจอมอนิเตอร์พบว่าอยู่ที่

หนึ่งร้อยหกสิบแปดครั้งต่อหน้าที่ เขาหันมองด้านข้างเล็กน้อยเพื่อไม่ให้ไฟบนหมวก
สาดส่องไปยังเครื่องจีพีเอสซึ่งติดไว้ตรงแฮนด์ มันแสดงแผนที่ออสโลและ
รอบบริเวณโดยละเอียด เขาทุ่มเงินกับจักรยานคันนี้และอุปกรณ์เสริมไปมาก
เหลือเกิน ตำรวจเพิ่งเกษียณหมด ๆ อย่างเข้าไม่ควรถ้าแบบนี้ แต่ในเมื่ออยาก
รักษาสุขภาพก็ต้องยอม ทุกวันนี้ชีวิตเขามีเรื่องทำหลายอย่างไปจากเดิม

ต้องยอมรับความจริงว่าชีวิตไม่ได้โลดโผนเหมือนเก่า

กรดแล็กติกก้อนฟัวแผ่ซ่านไปตามต้นขาและน่อง แม้เจ็บปวดก็ยอมทน
เพราะรู้ว่าหลังปั่นเสร็จจะได้รางวัลเป็นความหลุดร่าจากรถจักรยานยนต์ไฟฟ้า
กลิ่นเนื้อผ่นคลายพร้อมกับรู้สึกอิมเมจ และถ้าหลังตะวันตกดินอากาศ
ไม่หนาวเย็นเกินไปเขาคงนั่งดื่มเบียร์กับภรรยาบนระเบียงบ้าน

ในที่สุดก็มาถึงยอดเนิน ทะเลสาบมารีดัลปรากฏให้เห็นเบื้องหน้า เขา
ออกมาพ้นตัวเมืองแล้ว จริง ๆ ไม่ต้องทำขนาดนี้ก็ได้อะไร เพราะในยุโรปแค่ออก
ห่างใจกลางเมืองหลวงสักสิบห้า นาทีก็จะมีตัวเมืองแล้ว มีแต่ฟาร์ม ทุ่ง และ
ป่าที่เขียวชอุ่ม หิ้งงูที่ไต่ห่มวกกันน็อกสีดำจนเริ่มคันหัว เฉพาะหมวกก็ห้อย
เบลลีในนี้ก็ราคาเทียบเท่าจักรยานที่เขาซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดแก่ลิเนอ มารี
หลานสาว เขาใส่หมวกกันน็อกตลอดเวลา ไม่อยากเจอชะตากรรมเดียวกับ
นักปั่นส่วนใหญ่ที่ตายเพราะอาการบาดเจ็บที่ศีรษะ

เขามองจอมอนิเตอร์ ซีฟรอร์อยู่ที่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสอง
ลมพัดวูบหนึ่งพร้อมกับได้ยินเสียงเชียร์ดังแว่วมาจากตัวเมือง เสียงจากสนาม
กีฬาโอลิมปิกแต่ละ เวเนซุเอลา นักกีฬาว่าคนพวกนั้นกำลังปรบมือให้เขา
ครั้งสุดท้ายที่เขาเจอเรื่องแบบนี้คือในพิธีอำลาที่คริสตัสหรือหน่วยสืบสวนคดี
อาชญากรรมแห่งชาติ มิคาเอล เบลล์แมนหัวหน้าของเขากล่าวสุนทรพจน์
ตั้งแต่นั้นเบลล์แมนก็เลื่อนชั้นสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนได้เป็นผู้บัญชาการตำรวจ

เวเนซุเอลายื่นรับเสียงปรบมือ สบตาเพื่อนตำรวจ ก่อนกล่าวขอบคุณ
ด้วยถ้อยคำเรียบง่ายว่าลึกซึ้ง ตลอดช่วงชีวิตการเป็นตำรวจสืบสวนมีทั้งขาขึ้น
และขาลง แต่เขาพยายามจะไม่ทำผิดพลาดในเรื่องสำคัญ อย่างน้อยก็เท่าที่
พอจะรู้ตัว ไม่มีใครแน่ใจเต็มร้อยว่าคำตอบของตัวเองถูกต้อง ขณะที่เทคโนโลยี

รูดหน้าไปไกล และพวกหัวหน้าก็ต้องการให้ใช้เทคโนโลยีพวกนั้นตรวจสอบคดีที่ยังปิดไม่ได้เพื่อหาคำตอบและข้อสรุปใหม่ ๆ เขายอมรับได้เรื่องที่ต้องกลับมาจัดการกับคดีพวกนั้น แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมพวกเขาต้องมาเสียเวลาสืบคดีที่เก็บเข้าแฟ้มไปนานแล้ว

ความมืดคืบคลานเข้ามาเรื่อย ๆ ระหว่างทาง แม้จะมีไฟถนนเขาก็ยังเกือบบ่นเลยป้าย แต่เขาจำได้ว่าป้ายอยู่ตรงนั้น เวนเนซลาเลียออกจากถนนแล้วขึ้นไปตามทางดินอ่อนยวบในป่า ลำแสงจากไฟติดหมวกสาดไปข้างหน้า ก่อนหยุดที่แนวสนสปรูซสองข้างทาง เกาต่าง ๆ วูปไหวคาลัยคนกำลังตื่นตกใจ เขาสมมุติว่าตัวเองเป็นเธอ มันเป็นแบบนี้เองสินะ หลังจากถูกกักขังและถูกข่มขืนอยู่สามวันเธอก็วิ่งหนีออกมาพร้อมไฟฉาย

เมื่อเห็นแสงไฟสว่างวาบตรงหน้ากะทันหัน ชั่วจิตใจหนึ่งเวนเนซลาคิดว่ามันคือแสงไฟฉายของเธอ เธอรู้อีกครั้ง ขณะที่เขายูบบนมอเตอร์ไซค์และไล่ตามจนทัน แสงไฟส่ายวูบวาบก่อนส่องตรงมาที่เขา เวนเนซลาจอดจักรยานแล้วลงไปยืน เหลือบดูเครื่องวัดชีพจร ต่ำกว่าร้อยแล้ว ไม่เลว

เขาปลดสายรัดคางเพื่อถอดหมวกกันน็อก ก่อนยกมือเกาหัวแรง ๆ ให้ตายเถอะ สะใจดีจริง ๆ จากนั้นก็บิดไฟบนหมวก เขวนมันไว้กับแฮนด์แล้วจูงจักรยานเข้าหาแสงไฟ

เวนเนซลาหยุดยืนหน้าแสงไฟฉาย รู้สึกตาพร่า ได้ยินเสียงตัวเองหอบหายใจหนักหน่วง น่าแปลก ทั้งที่อัตราการเต้นของหัวใจลดลงมากแล้ว พลันเห็นการเคลื่อนไหว อะไรบางอย่างเงื้อขึ้นสูงหลังแสงสว่างรูปร่างกลมขนาดใหญ่ เสียงหวีดหวิวแผ่วเบาแทรกมา ตอนนั้นเองที่ความคิดผุดขึ้นในหัว เขาไม่ควรถอดหมวกกันน็อก นักปั่นส่วนใหญ่ตายเพราะ...

ความคิดหยุดชะงัก เหมือนว่าเวลาเลื่อนหายไป ภาพในหัวไม่ปะติดปะต่อ เขาเบิกตากว้างพลางจ้องมองภาพเบื้องหน้าด้วยความพิศวง เหยื่อไหลลาลมลงมาตามหน้าผาก เขาเปล่งเสียง แต่ถ้อยคำเหล่านั้นฟังไม่ได้ศัพท์ ราวกับสมอและปากทำงานไม่ประสานกัน เสียงหวีดหวิวแผ่วเบาดังขึ้นอีกครั้ง แล้วทุกเสียงก็หายไป เขาไม่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงลมหายใจของตัวเอง ก่อนจะ

ทรุดลงคุกเข่า จักรยานล้มคว่ำลงในคูน้ำ แสงสีเหลืองเต้นเร่าตรงหน้า แต่เมื่อ
เหงื่อไหลเข้าตาก็มองไม่เห็นอะไรอีก

แรงฟาดครั้งที่สาม เวนเนสซาลารู้สึกเหมือนมีแท่งน้ำแข็งทะลวงเข้ามาในหัว
ลำคอ และกลางร่าง ทุกส่วนแข็งทื่อ

ฉันยังไม่อยากตาย เขาคิดขณะพยายามยกแขนขึ้นป้องศีรษะ แต่กลับ
ขยับแขนหาไม้ได้แม้แต่หน่วย

เวนเนสซลาไม่รู้ลึกถึงแรงฟาดครั้งที่สี่ รู้แค่ที่กำลังนอนอยู่บนพื้นเพราะ
ได้กลิ้งดินเปียกขึ้น หลังจากกะพริบตาถี่ ๆ ตาข้างหนึ่งก็กลับมามองเห็น
ร่องเท้าบูตเป็อนโคลนคู่หนึ่งอยู่ข้างใบหน้า ร่องเท้าคู่นั้นถูกยกขึ้นสูงแล้วกระต๊อบ
ลงมาไม่ยิ่งร้าวกับกระโดดเพิ่มแรงกระต๊อบ ความคิดสุดท้ายวาบเข้ามาก่อน
สิ้นสติ...เขาต้องนึกให้ออกว่าเธอชื่ออะไร เขาจะลืมชื่อเธอไม่ได้

อันตอน มิทเทตหยิบแก้วพลาสติกที่มีกาแฟอยู่ครึ่งหนึ่งออกจากเครื่องชงกาแฟ ก่อนเอาไปวางบนพื้นเพราะไม่มีโต๊ะหรือเก้าอี้ให้วาง จากนั้นหยิบกาแฟแคปซูล อันใหม่มาใส่เครื่อง วางแก้วเปล่าไว้ข้างใต้แล้วกดปุ่ม

เขาดูนาฬิกาข้อมือขณะเครื่องชงเริ่มทำงาน อีกไม่นานจะเที่ยงคืน ได้เวลาเปลี่ยนวอร์ ภรรยาคอยเขาอยู่ที่บ้าน แต่เขาอยากสอนงานเด็กใหม่ให้รู้หน้าที่เสียก่อน เธอยังเป็นแค่ตำรวจฝึกหัด...ชื่อซิลเวียใช่ไหมนะ อันตอนจ้องกาแฟที่ไหลลงแก้วพลางคิด ถ้าเป็นเพื่อนร่วมงานผู้ชายเขาจะชงกาแฟให้อีกฝ่ายแบบนี้หรือเปล่า จู๋ ๆ ภรรยาภาคภูมิใจบงัดขึ้นมาจนได้ยินเสียงกาแฟหยดสุดท้าย ตำรวจสาว ๆ ที่ต้องเข้าเวรกะดึกคงรู้สึกว่ายาวนานมากเป็นพิเศษ ไม่มีเพื่อนคุยและกิจกรรมอะไรให้ทำ นอกจากจ้องผนังคอนกรีตโล่ง ๆ ไม่ได้ทาสีภายในโรงพยาบาลริกส์แห่งนี้ เขาจึงตั้งใจจะดื่มกาแฟกับเธอก่อนกลับ

อันตอนเดินถือแก้วสองใบกลับไปยังจุดประจำการ เสี่ยงผีทำสะทอนก้องขณะเดินผ่านประตูปิดล็อก การสร้างโรงพยาบาลริกส์ขึ้นมาถือว่ามีมองการณ์ไกลใช้ได้ เพราะนับวันประชากรนอร์เวย์ยิ่งเพิ่มขึ้น คนแก่และผู้ป่วยต้องการการดูแลเอาใจใส่มากกว่าเดิม นี่เป็นการวางแผนระยะยาว เช่นเดียวกับที่เยอรมันสร้างทางหลวงเอาโทปานเชื่อมระหว่างเมือง และสวีเดนให้ความสำคัญล้ำค่ากับสนามบิน แต่มันมีประโยชน์จริง ๆ เหยอ ช่วงยุค 30 ในแถบชนบทมีคนขับรถผ่านทางหลวงใหญ่โตนโทพาร์สักกี่คนกันเชียวนะ หรือช่วงยุค 60 คงมีผู้โดยสารชาวสวีเดนไม่กี่คนเข้าไปใช้ห้องรับรองขนาดใหญ่ในสนามบินอาร์ลันดา

คนพวกนั้นรู้หรือเปล่าว่าทุกที่มีผี ถึงมันจะเหมยเอี่ยม ไม่เคยมีประวัติ เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์หรือเครื่องบินตก แต่มันต้องมีผีแน่ ๆ ไฟหน้ารถอาจส่องให้เห็นครอบครัวหนึ่งยืนอยู่ริมทางกลางจ้องมองมาด้วยแวตาว่างเปล่า เลือดไหลโกรก ตัวซีดเผือด พ่อถูกแทง แม่หัวหมุนกลับด้าน ลูกแขนขาขาด ไม่แน่อาจมีศพดำเป็นตอตะโกไหล่ออกมาจากสายพานลำเลียงกระบะเป่าในอาคาร ผู้โดยสารขาเข้าที่สนามบินอาร์ลันดา ตามเนื้อตัวยังมีควันกรุ่นจนใหม่พื้นยาง ปากอ้าค้างเหมือนกำลังกรี๊ดร้อง

ไม่มีหมอกคนไหนบอกได้ว่าสุดท้ายแล้วปีกอาคารฝั่งนี้จะใช้ทำอะไร แต่ที่แน่ ๆ หลังบานประตูเหล่านั้ันต้องมีคนตาย...ร่างที่มองไม่เห็นกับวิญญาณ

อันตอนเลี้ยวตรงมุมแล้วก้าวไปตามทางเดินยาว แสงสว่างเพียงน้อยนิด ก่อให้เกิดภาพหลอนแปลกประหลาด หญิงสาวในชุดเครื่องแบบที่นั่งอยู่สุดทางเดินดูคล้ายภาพวาดเล็ก ๆ บนผนังราบเรียบ

“ผมซงกาแฟมาเผื่อ” เขาบอกขณะเข้าไปยืนข้าง ๆ เธออายุสักยี่สิบได้ไหมนะ ไม่สิ น่าจะยี่สิบสอง

“ขอบคุณค่ะ แต่ฉันเตรียมเอาไว้แล้ว” ตำรวจสาวหยิบกระบอกเก็บอุณหภูมิจากเบ้ใบเล็กขึ้นมา สำเนียงท้องถื่นแบบคนทางเหนือฟังค่อนข้างยาก

“ของผมอร่อยกว่าน่า เชื้อลิส” อันตอนยังคงยืนแค้น้ไปตรงหน้าเธอ

อีกฝ่ายล้้งเลก่อนรับแก้วมา

“แถมเป็นของฟรีอีกต่างหาก” เขาเอามือไพล่หลัง ภูปลายนิ้วที่ถูกน้ำร้อนลวกกับเลือดแจ๊คเก็ตเย็น ๆ “มีแต่เรานี้แหละที่ใช้เครื่องซงกาแฟ มันอยู่ที่ทางเดินตรง...”

“ตอนเดินมาฉันเห็นแล้วละ” เธอพูดแทรก “แต่ตามหน้าที่เราต้องเฝ้าหน้าห้องผู้ป่วยตลอดเวลา ฉันเลยซงกาแฟมาจากบ้าน”

อันตอนยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ “รอบคอบดี แต่ทางเดินที่เชื่อมมาถึงห้องนี้ มีแค่เส้นเดียว อีกอย่างเราอยู่ชั้นสาม ประตูอื่น ๆ ระหว่างจุดนี้กับเครื่องซงกาแฟล็อกหมดทุกบาน ไม่มีทางผ่านเข้ามาได้อยู่แล้ว”

“ฉันรู้ค่ะ แต่คิดว่าทำตามหน้าที่จะดีกว่า” เธอยิ้มให้เขาแวบหนึ่งก่อนจิบกาแฟจากแก้ว คล้ายจะซดเซยที่พูดจาตำหนิเขา

อันตอนนึกขุ่นเคือง อยากรู้อะไรสักอย่างจากประสบการณ์เพื่อสั่งสอน เธอเหมือนกัน แต่สายตาดันเหลือบเห็นบางอย่างตรงทางเดินเสียก่อน ร่างชาว โพลนเหมือนกำลังลอยมาทางพวกเขา ซิลเยลถูกจากเก้าอี้ ร่างนั้นค่อย ๆ ซัดขึ้น พยายามนั่นเอง เจ้าตัวรูปร่างท่วม ผมบลอนด์ ใส่เครื่องแบบตัวโคร่ง อันตอนรู้ว่าเธออยู่เวลากลางคืน และคืนพรุ่งนี้เธอไม่ต้องเข้าเวร

“สวัสดีค่ะ” พยาบาลทักกลางยืมเจ้าเล่ห์ มือข้างหนึ่งถือเข็มฉีดยา สองอัน ส่วนอีกมือวางบนมือจับประตู

“เดี๋ยวก่อน” ซิลเยท้วง “ฉันขอตรวจบัตรประจำตัวคุณก่อน อีกอย่าง คุณมีรหัสผ่านสำหรับวันนี้หรือเปล่า”

พยาบาลมองอันตอนอย่างแปลกใจ

“เว้นแต่เพื่อนร่วมงานของฉันจะรับรองให้คุณ” ซิลเยบอก

อันตอนพยักหน้า “เข้าไปเถอะ โมนา”

พยาบาลเปิดประตู อันตอนมองเธอเดินเข้าไปในห้องมีดสลัว แต่พอจะ มองเห็นเครื่องไม้เครื่องมือรอบเตียงรวมทั้งเก้าอี้ที่ไพล่ออกมาจากผ้าห่มวาง ๆ เนื่องจากผู้ป่วยตัวสูงมากเลยต้องขอเตียงยาวกว่าปกติ

“ดีมาก” เขายืมให้ซิลเยหลังจากประตูปิดลง เห็นชัดว่าเธอไม่พอใจ เธอคงมองว่าเขาเป็นผู้ชายชอบอวดเบ่ง แถมเพิ่งตัดลิ้นเธอในฐานะเพื่อน ร่วมงานหญิงที่อายุน้อยกว่า แต่ให้ตายเถอะ เธอเป็นตำรวจมือใหม่ ควรจะใช้ ช่วงเวลานี้เรียนรู้จากตำรวจรุ่นพี่สิ เขาโยกตัวบนสันเก้าอี้ ไม่แน่ใจว่าต้องรับมือ กับสถานการณ์แบบนี้ยังไง แล้วซิลเยก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

“ไม่ต้องห่วง ฉันอ่านกฎระเบียบหมดแล้ว และคุณเองก็น่าจะมี ครอบครีวรออยู่”

อันตอนยกแก้วกาแฟมาจ่อปาก เธอรู้เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวเขานั่นแหละ เธอกำลังพูดบางอย่างเป็นนัย ๆ หรือเปล่า เช่น เรื่องระหว่างเขากับโมนา เธอ จะบอกว่าเคยเห็นเขาขับรถไปส่งโมนาสองสามครั้งหลังออกเวร และมันไม่ได้จบ แค่นั้นใช่ไหม

“สติ๊กเกอร์เท็ดดี้แบร์บนกระเป๋าคูณไง” ตำรวจสาวยืม